

Sha'aban Ahmad Al-Daloun marttyyriuden ensimmäisenä vuosipäivänä (2004–2024)

Veljet ja sisaret Palestiinassa ja kaikki, jotka seisovat kanssamme tyranniaa vastaan,

tänään muistamme vuoden kuluneen **Sha'aban Ahmad Al-Daloun** marttyyriudesta. Hän oli Gazan poika, Koraanin ulkoa oppinut, loistava ja ystävällinen nuori mies. Hänen pitäisi olla kanssamme nyt, juhlamassa 21-vuotissyntymäpäiväänsä. Meidän pitäisi juhlia hänen aikuisuuttaan, opintojaan, unelmiaan. Sen sijaan kokoonnumme suremaan – sillä hänet revittiin väkivaltaisesti keskuudestamme, riistettiin elämästä kaikkein alhaisimpien rikollisten raakalaismaisten tekojen vuoksi, joita tämä maa on koskaan kantanut.

14. lokakuuta 2024 yönä Al-Aqsan marttyyrien sairaalan yllä oleva taivas paloi punaisena tulen loimusta. Teltoista, jotka tarjosivat suojaa siirtymään joutuneille, perheille, jotka luulivat löytäneensä turvan kansainvälisen lain nojalla, tuli tuliuuni. Yhdessä näistä teltoista makasi Sha'aban, toipumassa vammoistaan, kytkettynä tiputukseen, äitinsä istuessa hänen vierellään. Isku muutti heidän suojansa tuliseksi häkiksi. Hänen isänsä ryntäsi liekkeihin, vetäen lapsia ulos oman lihansa palaessa, mutta ei päässyt vanhimman poikansa luo. Hänen veljensä yritti murtautua liekkimuurin läpi, mutta hänet vedettiin takaisin. Ja kun inferno nielaisi hänet, Sha'abanin viimeinen teko ei ollut pelkoa, vaan uskoa: hän kohotti sormensa shahadaan, julistaen Jumalan ykseyttä palatessaan Hänen luokseen. Hänen äitinsäkin nielivät liekit, kun hän ryömi tulen läpi, hänen kehonsa murtuen. Neljä päivää myöhemmin hänen pikkuveljensä Abdul Rahman seurasi heitä marttyyriuteen.

Nämä eivät olleet onnettomuuksia. Nämä eivät olleet luonnon tragedioita. Nämä olivat tahallisia rikoksia, joita teki miehittäjä, joka on pommittanut koteja, kouluja, moskeijoita ja sairaaloita ja sitten uskaltanut kutsua lasten teurastusta "itsepuolustukseksi". He murhasivat Sha'abanin hänen maatessaan haavoittuneena sairaalan pihalla. He varastivat hänen elämänsä ja samalla tulevaisuuden, josta hän unelmoi – lääketieteestä, insinööritieteestä, perheensä ja kansansa palvelemisesta.

Ja millaisen elämän hän elikään, vaikka vain yhdeksäntoista lyhyttä vuotta. Sha'aban opetteli Koraanin ulkoa poikana, valaisten perheensä ylpeydellä. Hän menestyi koulussa, saavuttaen **98 % Tawjihi-kokeissaan**, avaten ovet jokaiseen opintoalaan. Hän halusi olla lääkäri, mutta kun köyhyys sulki tuon oven, hän opiskeli tietotekniikkaa samalla omistautumisella. Jopa sodan aikana hän kieltäytyi luopumasta koulutuksestaan – kävellen pitkiä matkoja droonien ja kranaattien alla löytääkseen internetyhteyden, kirjautuen tunneille pommitusten keskellä.

Hän ei ollut vain opiskelija, vaan velvollisuudentuntoinen poika. Vanhempana lapsena hän kantoi perheensä taakat. Hän lahjoitti verta, kun Gazan sairaalat olivat tyhjillään. Hän

nauhoitti vetoomuksia arabiaksi ja englanniksi, kehottaen maailmaa näkemään, kuulemaan, toimimaan. Hän sanoi: *"Minulla oli ennen suuria unelmia, mutta sota tuhosi ne, tehden minut fyysisesti ja henkisesti sairaaksi."* Silti jopa epätoivossaan hän jatkoi unelmointia – ei itsensä vuoksi, vaan perheensä, Gazan, huomiseksi, joka ei koskaan tullut.

Hänen veljensä Muhammad kutsui häntä "tukijakseni, ystäväkseni, kumppanikseni". Hänen äitinsä kutsui häntä esimerkilliseksi pojakseen. Yhteisölleen hän oli inspiraatio. Ja maailmalle hänen marttyyriutensa jälkeen hänestä tuli symboli. Hänen viimeisten hetkiensä virusvideot – hänen kehonsa palamassa, sormensa kohotettuna shahadaan – järkyttivät miljoonien omatuntoa. Hänen tarinansa kerrottiin parlamenteissa, kirjoitettiin sanomalehtiin, kuiskattiin rukouksissa eri mantereilla. Sha'aban, Gazan poika, tuli peiliksi ihmiskunnan hiljaisuudelle.

Vuosi on kulunut, mutta suru ei ole hellittänyt. Jos jotain, haava on syventynyt. Joka päivä, kun heräämme ilman häntä, muistutamme paitsi hänen poissaolostaan, myös julmuudesta, joka vei hänet. Meidän pitäisi nähdä hänet nyt, 21-vuotiaana, astumassa miehuuteen, ehkä valmistumassa, ehkä kihloissa, ehkä kantamassa uusia toiveita. Sen sijaan näemme vain haudan, jossa hän makaa äitinsä ja pikkuveljensä vieressä.

Ja silti, Sha'aban ei ole poissa. Hän on elossa Herransa luona, ylläpidettynä tavoilla, joita emme näe. Hänen muistonsa elää jokaisessa sydämessä, joka kieltäytyy unohtamasta, jokaisessa äänessä, joka huutaa oikeutta, jokaisessa Gazan lapsessa, joka yhä unelmoi pommien keskellä.

Kunnia marttyyreille

Olkoon Allah armollinen Sha'abanin sielulle, hänen äidilleen Alaalle, hänen pikkuveljelleen Abdul Rahmanille ja kaikille kaatuneille. Antakoon Hän heille korkeimmat arvosanat *Jannah al-Firdawsissa*, profeettojen, totuudellisten, vanhurskaiden ja marttyyrien seurassa. Parantakoon Hän elävien sydämet, ja tehköön heidän uhrinsa valoksi, joka ohjaa meitä kohti oikeudenmukaisuutta ja vapautusta.

"Äläkä luule, että ne, jotka on tapettu Allahin tiellä, ovat kuolleita. Ei, he ovat elossa Herransa luona, saaden elatusta."

- Suura Āl 'Imrān (3:169)

Sha'aban, emme unohda sinua. Maailma saattaa kääntää katseensa pois, mutta me kannamme nimeäsi, hymyäsi, unelmiasi. Sinut revittiin meiltä tulella, mutta valosi palaa kirkkaampana kuin pimeys, joka yritti nielaista sinut.